

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/138/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119211087
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8119211087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: I. M.Š., F.. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXX, 082 33 Chminianska Nová Ves, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému: GENERAL FACTORING a.s., IČO: 35 838 825, Mostová 2, 811 02 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, zastúpeného Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 255 706, Michalská 14, 811 03 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.906,09 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku,

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a ,

III. P r i z n á v a žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 24.6.2019 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.906,09 EUR vrátane trov konania.

2. Žalobu vo veci samej odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 17 C/533/2012 bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa úspešný. Vtedajší žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 3.906,09 EUR s prísl., pričom Okresný súd v Humennom žalobu v celom rozsahu rozsudkom zo dňa 17.7.2018 s dátumom právoplatnosti 25.08.2018 zamietol pre na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z.

3. Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Predmetnou žalobou si uplatňuje nárok na zaplatenie finančného zadostučinenia vo výške 3.906,09 EUR, ktoré zodpovedá sume, o ktorú by sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil ak by sa v pôvodnom konaní nebránil.

4. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že pokiaľ je záverom súdneho rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu v Humennom pod sp. zn. 17C/533/2012 záver, že žalovaný nebol voči žalobcovi aktívne legitímovaným v ním iniciovanom súdnom spore, z tohto celkom jednoznačne vyplýva, že súd tohto nepovažoval ani za právneho nástupcu pôvodného veriteľa pohľadávky voči žalovanému. Medzi žalobcom a žalovaným podľa tohto rozhodnutia nie je žiadny vzťah, čo aj bolo

dôvodom zamietnutia žaloby. Žalovaný nebol a nie je zmluvným partnerom žalobcu; žalovaný nebol a nie je dodávateľom žalobcu; žalovaný voči žalobcovi nemal žiadnu povinnosť, či povinnosť rešpektovať právo žalobcu a žalovaný neporušil voči žalobcovi žiadnu povinnosť či právo. Žalobca nebol voči žalovanému v postavení spotrebiteľa, toto vylučuje i to, že žalovaný nebol voči žalobcovi aktívne legitimovaný v ním iniciovanom súdnom spore, a z tohto celkom jednoznačne vyplýva, že súd tohto nepovažoval ani za právneho nástupcu pôvodného veriteľa pohľadávky voči žalobcovi. Keďže žalobca nebol voči žalovanému v postavení spotrebiteľa, tento si ani teoreticky voči tomuto nemohol v pôvodnom súdnom konaní uplatňovať a uplatniť porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými právnymi predpismi.

5. S poukazom na vyššie uvedené taktiež namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu v Prešove s poukazom na ustanovenie § 19 ods. d) CSP. Podmienkou miestnej príslušnosti danej na výber podľa § 19 ods. d) CSP je postavenie žalobcu a charakter súdneho sporu, pričom žalobca druh sporu vo svojom žalobnom návrhu necharakterizuje. Žalovaný so žalobcom žiadnu zmluvu neuzatvoril, túto voči nemu nemohol následne ani plniť. Podľa podkladov produkovaných samotným žalobcom sa žalovaný nemal stať ani veriteľom pohľadávky pôvodného zmluvného partnera žalobcu. Nejedná sa teda spotrebiteľský spor a nie je potom daná možnosť miestnej príslušnosti podľa § 19 ods. d) CSP. Na podporu svojej právnej argumentácie poukázal aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 25Co/12/2018.

6. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením obsahu spisu 17C/533/2012 ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

7. Rozsudkom Okresného súdu v Humennom zo dňa 17.07.2018 pod sp. zn. 17C/533/2012 súd žalobu žalovaného o zaplatenie 3.906,09 EUR s prísl. zamietol. Uviedol, že právny predchodca Slovenská sporiteľňa a.s. ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.5.2006, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 1.659,75 EUR pri úroku 17,70 %, pričom dlžník sa tento úver zaviazal splatiť mesačnými splátkami vždy k 20. dňu v mesiaci s dátumom splatnosti prvej splátky 20.6.2006 a konečnej splatnosti úveru 20.5.2011. Právny predchodca žalovaného, ktorý v tomto konaní vystupoval v pozícii žalobcu, postúpil pohľadávku na žalovaného zmluvou o postúpení zo dňa 21.12.2010, pričom ku dňu postúpenia dlh žalobcu predstavoval sumu 3.906,09 EUR. Zo záverov uvedeného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný v postavení žalobcu v základnom konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca splnil podmienky platného postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, teda že by žalobcu v postavení žalovaného pred postúpením písomne vyzval na splnenie dlhu a napriek tomu žalovaný zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní a ani to, že pred postúpením pohľadávky bol dlh zosplatený pôvodným veriteľom, čo malo za následok neplatné postúpenie pohľadávky a tým aj nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalovaného v postavení žalobcu v danom konaní. Na základe uvedeného tak nedisponoval dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže na žalovaného v postavení žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalovaný v postavení žalobcu nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytované úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 Zákona o bankách potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

8. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. Žalobca sa predmetnou žalobou v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. domáhal zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatiť na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky.

10. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove pod sp. zn. 20Co/192/2016, 7Co/78/2017, 25Co/59/2017 a 24C/73/2017). Pokiaľ ide o úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku. Je nepochybné, že žalobca v pôvodnom konaní použil úspešnú obranu voči nároku uplatňovanom žalovaným námietkou nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 Zák. o bankách v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie teda zo dňa 16.1.2013.

11. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

12. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

13. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z., alebo osobitnými právnymi predpismi má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

14. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobca si úspešne v konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 17C/533/2012 voči žalovanému uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že tento realizoval výkon svojho práva na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z..

15. Na podporu svojej argumentácie poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3Co/72/2018 zo dňa 4.9.2018 a pod sp. zn. 8Co/136/2017 zo dňa 26.6.2018, ktorými bola riešená otázka dôvodnosti uplatneného nároku spotrebiteľov na primerané finančné zadosťučinenie voči postupníkovi,

ktorý si v základnom konaní voči nim uplatňoval nárok na zaplatenie nesplatenej časti spotrebiteľského úveru na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor s ust. § 92 ods. 2 Zák. o bankách uzatvorenej s právnym predchodcom žalovaného. Zo záverov uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ v pôvodnom konaní žalobca (teraz žalovaný) vyžadoval plnenie od spotrebiteľov v rozsahu, ktorý by bol založený platnou zmluvou o postúpení pohľadávky, pričom k platnému postúpeniu pohľadávky nedošlo, zo strany žalovaného je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u) zák. č. 250/2007 Z.z.), keďže pravidlá postúpenia pohľadávky poznať musí, a rovnako to možno považovať za nekalú obchodnú prax podľa § 8 ods. 1 písm. d) citovaného zákona. Nemožno sa preto stotožniť s námietkou žalovaného, podľa ktorej keďže nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcovi, nemožno ho v žiadnom prípade považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zodpovedala. Možno uzavrieť, že žalovaný je v tomto konaní pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených v zák. č. 250/2007 Z.z. Žalovaný vyvolaním súdneho konania nie nevýznamnou mierou participoval na zásahu do práv žalobcu, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zák. o bankách

16. Keďže súčasťou princípu právnej istoty vyplývajúceho v článku 1 ods. 1 Ústavy, je požiadavka aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 15.6.2016 pod sp. zn. II ÚS/19/2016), súd prvé inštancie predmetný nárok uplatnený žalobcom posúdil v súlade s väčšinovou rozhodovacou praxou Krajského súdu v Prešove.

17. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne.

18. S poukazom na všetky okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku primeraného finančného zadosťučinenia sumu 100 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k zmenšeniu majetku, napríklad preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ani k priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku či rodinný život. Súčasne nebolo preukázané, že by žalobca v prospech žalovaného s poukazom na neplatnú zmluvu o postúpení pohľadávky realizoval akúkoľvek úhradu titulom splátky úveru. V danom prípade, preto primeraná povaha rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 100 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, respektíve kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.5.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

19. Na základe vyššie uvedených skutočností preto súd v prvej inštancii vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku žalovaného nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu v Prešove s poukazom na ust. § 19 písmena d) CSP.

20. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

22. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

23. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v

prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

24. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

25. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

26. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.